

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

KASEY
MICHAELS

*Kuidas
taltsutada
daami*

Kasey Michaels
HOW TO TAME A LADY
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2009 by Kathryn Seidick

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E03205310
ISBN 978-9949-12-877-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee
ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Kas teie üritaksite hüpata hobusega üle viie latiga värava? Kas teie olete „sündinud seiklema”? Trotsima kõike, püüdlema iga tähe poole, rikkuma iga reeglit?

Kui nii, siis on Nicole Daughtry teie õde. Kui ei, siis on ta kõike seda, mida me kõik südames endale sooviksime, kas või kordki elus.

Kui Nicole jookseb otsa – sõna otseses mõttes – Lucas Paine’ile, on elegantne markii esimest korda elus sõnatu.

Lucas vaatab teda ja mõtleb: *abielu* (no ja veel mõnda asja, mida mehed kalduvad mõtlema, kui neile tutvustatakse uskumatult kaunist naist).

Nicole vaatab teda häbenemata vastu ja mõtleb: *seiklus!*

Ja nad saavad seikluse, mis on täis ühe südametunnistusega mehe auahnusest tulenevaid ohte ja nende enda ablast iha teineteise järele, mis trotsib moraalinorme tänu vastastikusele kirele, mida ei saa eirata.

Loodetavasti teile meeldib „Kuidas taltsutada daami”. HQN Books müüb ka teisi Daughtryte perekonna lugusid. Kauplustes on müügil Nicole’i venna Rafe Daughtry lugu „Kuidas ahvatleda hertsogit”.

Ja ärge unustage külastada minu kodulehekülge www.kaseymichaels.com, kust saate teavet kõikide minu raamatute kohta!

Meeldivat lugemist!

Kasey Michaels

Proloog

Hobune ja ratsanik lendasid puude vahelt legendikule nagu oleksid nad kahurist välja tulistatud, nii et kaks pikakõrvalist jänest pidid võistleva selle nimel, kumb esimesena pea ees urgu jõuab hüpata. Linnud tõusid puulatvadest õhku, tumedad kõhualused kõrge, ebaharilikult eresinise taeva taustal varjutatud.

Rautatud kabjad tabasid pehmet äsjaküntud põldu. Mära ot-sis korraks ebakindlalt jalgealust ja alustas siis galoppi.

Ratsanik, pea madalal mära kaela vastas, hoidis ratsmeid mõlema käega, küünarnukid laiali, jalustes peaaegu püsti seistes, põlved tugevasti hobuse külgede vastu surutud, ülakeha kindlalt sadula kohal nagu džokil külalaadal.

Hobune ja ratsanik tundsid teed. Kõigepealt hekirida, seejärel teise põllu lõpus madal värav. Lai, ehkki mitte kõrge kivimüür, peaaegu meetrise languse ja üsna soise maandumiskoha ees.

Sellele järgnes taas pikk vabastav galopp ja siis tuli viie latiga värav. See oli proovikivi, see viie latiga värav. Kindel väljakutse. Ülim triumf, kui see kord selja taha jäi.

Mära oli tugev ja välejalgne, ent kontroll oli ratsaniku käes. Kontroll oli tähtis, see võis olla peamine. Kontroll ümbruse üle. Kontroll oma meelte, südame ja saatuse üle.

Ja *vabadus*, mille kontroll annab.

Madalamad takistused olid ületatud ja viie latiga värav paistis taamal. See takistus polnud nõrganärvilistele või keskpäraste oskustega inimese jaoks. Vaja oli oskusi ja enesekindlust. Ja ehk ka veidi õnne.

Ent ratsanikul oli alati õnne olnud.

Mära pea liikus üles-alla ja sirutus ettepoole, looma samm pikenes, kaelalihased pinguldusid ja kuum hingeõhk läkitas valge auru pahvakuid jahedasse hommikusse.

Ratsanik sulandus hobusega kokku, nende liigutused segunesid ja ratsanik tajus täpselt, millal mära põlved viimast korda hoogu võttes nõksatasid, ja siis oli loom juba õhus.

Hüppe ajal olid ratsanik ja ratsu nagu üheks saanud. Hõlju- sid. Lendasid. Vabana maapinnast ja selle muredest. Maailm ootas nende all, olles ühe pika imelise hetke jooksul täiesti vaikne.

Siis puudutasid mära kabjad taas maad ja looma kapjade heli, rütmiline *tümps-tümps-tümps*, vastas ratsaniku südamelöökidele, kes nüüd seisis jalustes püsti. Üks kinnastatud käsi liikus pehme vil- lase mütsi juurde ja tõstis selle kõrgele õhku, lehvitates seda nagu võidulippu.

Süsimustad juuksed, mida müts enam ei ohjeldanud, vaju- sid laiali ja lendlesid tuules. Täidlane lai suu, mis oli loodud naeratama, flirtima, suudlema, pakkuma lootusrikkaid unistusi ja masendavaid pettumusi, avanes ja üle välu kajas rahulolev *jubuu*.

Tumedate ripsmetega märgade võõrasemade värvi silmad särasid nipsnina ning ahvatlevate ja süütusele viitavate tedre-

Kasey Michael

tähnidega kõrgete põsesarnade kohal, ent sensuaalne suu kõneles muust.

Sama tuul, mis sasis öömusti juukseid, silitas valge batistist meestesärgi alt joonistuvaid kõrgeid püstiseid rindu. Särk oli toipitud pruunidesse ratsapükstesse, mida isegi paadunud vabamõtteleja oleks pidanud liiderlikeks.

Kaheksateistkümneaastane leedi Nicole Daughtry teadis, et paljud peavad teda ilusaks. Ja eriliseks. Ta nautis asjaolu, et on noor ja julge, tema süda on vaba ja ta tajub valulikult elu. Imeliselt, hiilgavalt vaba.

Täna nautis ta seda noorust, seda rõõmu, seda vabadust. Homme peab ta jätma hüvasti ühe maailmaga ja suunduma teise, kuna peab sõitma Londonisse, kus veedab oma esimese hooaja, millele ta kavatses läheneda nagu viie latiga takistusele.

Pea ees ja lõpptulemuses kindlana.

Esimene peatükk

Märts, 1816

Basingstoke'i markii Lucas Paine oli klassikaliselt kena välimuse, paksude tumelundide juuste, selgete siniste silmade ja saleda lihaselise kehaga. Ta riietus laitmatult, käitus suurepäraselt, jumaldas oma lehest ema ja oli oma koerte vastu heatahtlik.

Ta kergitas jalutuskäigul olles kõigile kaabut ja kuulus parimatesse klubidesse. Meisterliku ratsutaja ja suurepärase jahikoerteajajana polnud talle tundmatud ka poksisaalid, kus ta hülgas, ehkki oleks ise väitnud, et on rapiiriga osavam kui rusikatega.

Ta ei kasutanud nuuskubakat, ei ülbitsenud, tantsis viisakalt kõikide müüriõlledega, meelitas leskdaame ega ületanud mängupõrgus kunagi endale seatud üsnagi kõrget piiri.

Kui markii kadunud isaga oligi veel mingit skandaalihõngu seotud, ei puudutanud see tema poega.

Tõtt-öelda, nagu märkis markii sõber Yaldingi vikont Fletcher Sutton sel märtsipäeval, kui nad kahekesi Bond Streetil jalutasid, pilk madalal rippuvate pilvedega ähvardaval taeval, et kui markii suudaks kuidagi ilma üle valitseda, tõstetaks ta peaaegu jumala seisusesse.

Nii Lucas kui ka Fletcher teadsid, miks ilm oli nii lõpmatult ebameeldiv, sadas peaaegu pidevalt vihma ja oli külm ning ilma päikeseta. Ehkki tegelikult oli raske uskuda, et peaaegu aasta tagasi mingis Tambora-nimelises kolkas toimunud vulkaanipurse võib põhjustada sellist pikaleveninud viletsust nii Inglismaal kui ka Euroopas.

„Sa oled nii vaikne,“ tähendas Fletcher, kui nad peatusid avama oma suuri musti vihmavarje, sest uduvihm oli muutunud sabinaaks, mis mõne minuti pärast kindlasti korralikuks valinguks üle läheb. „Oled ikka pahane selle pärast, mida lord Harper eile White’is ütles? See oli temast inetu, Lucas, öelda, et ta on isegi matustel rõõmsamaid kõnesid kuulnud ning seejärel koos oma sõpradega sulle selg pöörata. Ehkki pean tunnistama, et tal oli õigus.”

Yaldingi vikont pidas silmas vahejuhtumit, mis oli leidnud aset ühes Londoni parimas klubis. Lord Harper, kes oli isegi oma parimatel hetkedel tõeline pajats, oli maininud, kuidas „huligaanid ja muud alamad olendid temalt iga kord münte kerjavad, kui ta majast välja astub”.

Lucas – üllatades iseennastki – oli pidanud külmetava, näljas ja hirmunud lihtrahva kaitseks kirgliku kõne ning hoiatanud kuuldekauguses olevaid härrasid, et kui kaasmaalaste aitamiseks midagi ette ei võeta, on sel tõsised tagajärjed.

See oli olnud väga hea kõne, lausa innustav. Ent keegi ei kuulnud.

Lucas vaatas sõpra, üks kulm kõnekalt kergitatud. „Sel päeval, kui selle tola arvamus mind mõjutama hakkab, lähen ma koju ja löikan endal kõri läbi.”

Fletcher noogutas. „Hästi, aga milles siis asi? Ilmas? Sinu enda sõnul pole mõtet selle pärast halada, kuna lähiajal see nagunii ei muutu. Kas uued saapad pigistavad? Aga need on ju Hobby's valmistatud, eks? Seega ei saa asi ka selles olla. Ometi oled sa säärase näoga, nagu oleks viimanegi sõber su hüljanud, mis aga pole tõsi, sest ma olen ju siin. Minu poolest võid sa end, nagu soovid, igal ajal uuesti narriks teha, sest mina tõusen ikkagi toolile ning karjun sulle toetust avaldades kiidusõnu.”

„Kas tõesti? Kui kena sinust, Fletcher. Ent nüüd olen ma sunnitud kahtlema, kas sa pakud mulle toetust või ahvatled mind lihtsalt end taas narriks tegema, nagu sa nii taktitundeliselt väljendusid.”

Yaldingi vikont, kena kahekümne viie aastane noormees, kelle helepruunid silmad särasid ja põskedel olid vallatud lohukesed, heitis pea selga ja naeris valjusti. „Ja selles ongi asja ilu, sest sa ei tea kunagi, kumba ma tahan, eks?”

„Sa ju tead, milles asi, Fletcher. Me ei õpi kunagi. Alles üsna hiljuti oli meie kallis asevalitseja valmis jalga laskma, veendunud, et tema ustavad alamad tõstavad mässu nagu prantslased oma keisri vastu. Nüüd, selle neetud vulkaani pärast, on meil kõrged hinnad, talumehed kaotavad saaki, meie vaprad sõdurid kannatavad ja lapsed haigestuvad, kuna neil pole värskaid juurvilju süüa. Me ei valmistu selleks, mis meid paratamatult ees ootab. Rahvarahutused.”

„Jajah, ma mäletan, mida sa ütlesid, aga palun lõpeta. Lord Harperit tsiteerides pole see just kõige helgem asi, mida ma kuulnud olen. Ja sul pole täielikult õigus, Lucas. Meie valitsus

astub samme, ehkki ilmselt mitte sulle meeldivas suunas... Ettevaatust!”

Lucas heitis pilgu kõnniteele ja nägi enda poole tõttamas noort naist, kes vaatas üle õla tagasi teise noore naise poole, kes oli katusekatte all peatunud ja ootas, et teenijanna vihmavarju avaks.

„Ah, ära ole nii pirtsakas, Lydia. Tõld on siinsamas... sa ei sula ära. See on ainult natuke... Oih!”

Lucas haaras neiu käsivartest kinni ja hoidis teda enda ees püsti, öeldes: „Rahu, noor daam. Ja pole küll minu asi õpetajat mängida, aga tavaliselt peetakse seda, kuhu sa lähed, sama tähtsaks, kui seda, kus sa oled olnud.”

Neiu, kes ulatus talle vaid rinnuni, tõstis pea, nii et tema nägu tuli laiaservalise kübara alt nähtavale, ja vaatas Lucasele silma.

Kus mees neid silmi oli näinud? Kas ta oli üldse kunagi selliseid silmi näinud, nii tumesiniseid, et need meenutasid päikese-säras lillat, nii erksad, nii kartmatud ja lõbusad, õrritades teda – mida tegema? Südamekujuline nägu, mida raamisid imeliselt tumedad juuksed, täiuslik nina, veidi lopsakam alahuul ja lohuke paremal põsel, mis ilmus ja kadus. Nahk, mis meenutas koossest kastetud värskeid virsikuid, ja oli kaetud tedretähnidega, mis ahvatlesid meest sõrmeotstega puudutama, keeleotsaga silvitama...

„Jah,” tähendas neiu, hammustades väikeste valgete hammas-tega korraks alahuulde, ja libistas pilgu üle mehe näo, „see väide tundub mõistlik. Ehkki kuna ma tean, kus ma käinud olen, huvitab mind alati rohkem see, mis ootab ees. Ehk lasete mind nüüd lahti.”

Lucas, kes ei mäletanud, millal ta viimati kohmetunud oli, ja teadis, et kui asi puudutas naisi, siis polnud seda *kunagi* juhtunud, ei osanud midagi öelda.

„Lucas?” Fletcher müksas sõpra. „Ta ütles, et sa võiksid ta nüüd lahti lasta.”

Lucas kogus end, aga tõsise pingutusega. „Jah, loomulikult. Andke andeks, noor daam. Tahtsin vaid veenduda, et te ei saanud meie... kokkupõrkes viga.”

„Jään elama, härra, tänan teid. Seal ongi minu turris õde, kes on valmis minuga kahtlemata tõrelema ja mainima vähemalt kümendat korda, et me pole enam Ashurst Hallis ja ma ei või käituda, nagu oleks London meile tuttav küla. Ehkki ma ei saa aru, miks mitte. Bond Streetil ju vaevalt kedagi üleliia nurjatut kohata võib.”

„Seda ma väita ei julgeks, preili. Meie võiksimme veidi nurjatud olla, kui väga pingutaksime,” aasis Fletcher ja pilgutas Lucasele silma, kelle arvates nautis sõber olukorda liigagi palju.

„Ashurst Hall, ütlesite?” jätkas Lucas ja pöördus uuesti noore kaunitari poole, kelle mahlakas nahk sätenendas nüüd vihma-piiskadest. Neiu oli värske nagu äsjanopitud maasikas, ent tema pilgust paistev arukus andis mehele mõista, et ehkki noor, pole ta ei pealiskaudne ega rumal. „Siis tohin ma vist eeldada, et ilmselt tunnete te ka Ashursti hertsogit?”

„Te võite seda eeldada küll. Rafael on meie vend. Ja nüüd, kui teie meid teate...?”

„Tuhat vabandust,” lausus Lucas, kui kaunis noor naine, keda oli Lydiaks kutsutud, oma vihmavarju all nendega ühines. Õed? Jah, sarnasus oli näha, ent esmapilgul puudus Lydial õele omane ohtlik lõõm. „Leedi Lydia, kui ma teie nime õigesti kuulsin? Palun lubage mul tutvustada ennast ja oma sõpra.”

„Milordid,” sõnas Lydia hetke pärast, tegi graatsilise reveranssi ja andis õele märku sama teha. „Ja mina tutvustan teile oma õde, leedi Nicole Daughtryt.”